

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos..... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	5'50

ES VIDRET DE SALOMÓ.

Lo qu'avuy vaitx à contarvós, fiys méus, no's cap fàbula com sa de s'altre dia. És un fet succehit dins Ciutat en temps méu, que jo sé de molt bona tinta; y encar' ara hey ha persones que'm pòden guardà de mentí, perqu' han conegut els subjectes des méu cuento.

Hey havia una casa à la Ribera, per més seïnes escaleta ó algorfa, ahont vivia un patró jove, homo molt de bé que solia fé els viatjes à Marsella. Era casat y tenia una nineta qu'estimava com si fos estat sa d'els séus uys.

Casi may era à ca-séua. O à n'es Moll ó de viatge; però sa dòna qu'era molt compassiva, no s'en movia may, per podè donà cap à feynes.

Cada dissapte dematí hey comparexia una pobreta jaya à demanà caritat per amor de Deu, y la bona mare de familia que volia cria cristianament s'únich infant que tenia, cada vegada que sentia pujà sa bona veyeta amb sa séua crosseta, donava un doblé à sa nina y li deya:

—Besèl y vés; y donèl à n'aquesta pobreta; y La Sanchi preciosa guardarà ton pare de perill y de desgracia.

Sa nina molt sèria y obedient, sortia à camí à la pobre, posava es doblé dins sa séua mà ruhada y tremolosa, y fugia tota empagahida à posà es capet demunt sa falda de sa bona mare, mentres que sa veyeta amb ses llàgrimes als uys mirantlasè sonrient, acabava de resà, messegant fasòls, un Pare-nostro per la persona que li feya bé y caritat.

Un dia que sa nina era tornada més grandeta, y que ja no s'empagahia d'obrá el bé; succehi que sa veyeta li volgué besà sa séua petita mà benefactora, y al temps que la besava, sentí que li queya una coseta qu'hey tenia dedins.

—¡Oh! ¡pòbre nineta! (digué.) ¡Bona l'he feta, ara!

Y s'acalava per cohirley amb molta pena.

—Deixaula anà, bona dòna; (digué sa mare.) Ja'l cohirà ella. Axò no val res. Es un vidret de salomó que li regalà una

amiga séua, y ella s'hi entretén molt perqu' allà ahont hey ha un llum. n'hi veu cent.

—Ja veuràs. Jo encara en tench de tení un d'igual que corre per dins un caixó d'una arquilla veyeta; y en tornà, jo't promet que'l te duré.

—No vos causeu, germaneta. Tant mateix totes ses séues juguetes paran à mala fi. ¡Quines ganes d'incomodarvós!

—¡Ca! no. Que me deix fé. Jo ley vuy regalà perque l'estim. Cada vegada que la'm mir pens amb una neta que tenia. La pobreta se va morí amb so vidret dins ses mans. Si ley don no pensaré tant amb ella.

Y la pòbre veyeta plorava à té qui té.

—¿Y vos amb qui estau? (preguntà sa mare de sa nina.)

—¡Ay, senyoreta! Tota sola. No tench ningú. He tengut sis infants y dos de casats, y tots son mòrts. ¡Deu los ha volguts amb Ell en el Cèl!

—¡Tota soleta! ¿Y no teniu un' amiga que vos fassa companyia?

—No, senyoreta. Sa pobresa es un mal que fa fugí tothom més que si fos pèste llevantina.

—¿Y cap parent de lluny teniu que vos aculhesca à ca-séua?

—¡Parents de lluny! Ja'n tench y de molt richs; però per lo mateix que son molt poderosos se pensan qu'un parent pòbre los deshonrarà, y no volen regoneixe es méu parentesch. Sápiga qu'entre ells n'hi ha que tenen títols de molta noblesa.

—Donchs, vos haureu vista à está bé qualque dia.

—¡Oh! sí, senyora. Jo surt de molt bones sanchs. Però; ¡som estada sempre tan desgraciada! Sa méua ávia era d'una casa de molt de pondo y fortuna, més jo no sé si lo que tenian era mal adquirít ó flastomat, perque comensà tot à fé uy y à fondresè sa riquesa com una candela que crema cap-à-vall. ¡Quantes vegades els bons pagan els pecats veyds d'els dolents! ¡Quants de pichs succeyeix que la quarta generació respòn devant Deu en aquest mon d'els desbarats de sa primera. Mon-pare era molt fané, ¡però que n'hem de fé si may se

va sebre governà y sa desgracia sempre el perseguí, à éll y als séus? ¡Quant jo hey pens!...

—No ploureu. Mentres hêy haja en el mon bones persones que vos fassin bé, veureu com no vos mancarà res.

—Jo estich ben aconhortada amb sa méua sòrt. Fássase la voluntad de Deu, qu'es just; y si feym bones òbres no mos negarà el Cèl.

—Vamos, aconsolauvós. Teniu. Valt' aquí avuy una camieta. que vos don; y si heu de menesté res, digauhó; y comanau el patró à La Sanchi preciosa, que torn en salvament.

—¡Tot sia per amor de Deu!

Es dissapte que vengué devant hey compàragué sa veyeta amb un vidret de salomó de sa grossaria d'un'avellana; y quant sa nina li donava es sòu que li havia posat dins sa maneta sa bona mare, sa veyeta la besà y plorant li donà es vidret, y li digué:

—No'l pèrdes, qu'axò es una relliquia d'un angelet del Cèl.

Sa petita el se mirava sorpresa y després que no hey va essè, digué à sa mare:

—A mí no m'agrada gens aquest vidret. ¿No es veritat ma-mare, qu'es méu es més hermós?

Passaren anys y sa nineta es feya gran y comensava à tení amor à ses jòyes y als vestits nous.

—Ma-mareta: (deya un'dia.) ¡perque no'm feys unes arrecades d'aquells dos vidrets de salomó? ¡Ja hey aniria ben maca!

—Se riurían de tú. No veus que son massa gròssos.

—Però son tan iguals, que pareixen fets apòsta.

—Vòls callà, beneyta. Tú no entens lo que't convé.

—Vaitx à durlós. Miraulosvós, ma-mareta. ¡Ay! ¡ay! No son germans del tot. Ara repàr qu'es méu está foradat y s'altre no.

—Repara també, (digué sa mare,) qu'es téu, de rossegarló p'en terra s'es retxat y escantellat; y es de sa veyeta está tan sensé com es dia que'l te vá doná.

—¿Y axò perque deu essè?

—Perque es téu, qui sab si s' amiga el te regalà y no era séu, y es de sa jaya que capta el goñares fent òbres de caritat.

—Axò seria un miracle ben patent.

—De més gròssos en veuràs tal vegada, si Deu te dona vida.

—Vos teniu rahó. Abans es méu era més hermós qu' es de sa veyà; y ara aquest es més brillant qu' es méu, y no de poch.

Sa mare demunt lo que deya sa nina ficsà s' atenció y vejent que s' observació era justa, guardà els dos vidrets dins un caxonet amb s' escusa de que li farían ses arracades.

No deixà després de contarhó à son espòs y aquest que també li mogué sa curiositat aquesta diferència s' en dugué els vidrets à Marsella el prime viatge qu' hey feu.

Arribat, va à ca un argenté.

—Mirsè aquestes pedres. ¿Que tròba que valen?

—Una, no-rés perqu' es de vidre; però s' altre jo la vos compr si la m' voleu vendre.

—Per ara no s' venal; però si la m' pagavan bé tal volta hey faría un pensament.

—Jo vos ne don cinchcents franchs.

Admirat es patrò, respongué:

—Perdonau. No s' venal per vuy à cap preu. Ja heu veurè demà.

Y prengué la volta de sa barca.

S' aturà à un' altre botiga, y suposant cert lo qu' es sospitava preguntà à son amo, mostrantli sa pedra.

—¿Vòl me dí que pesa aquest diamant?

S' argenté ley pesà y contestà:

—Cent y dos quilats.

S' aturà à un altre argenté y li preguntà.

—¿Me voldría dí quant sòl costà un quilat de diamant?

—Axò es segons. Sempre valdrà uns doscents franchs.

S' en anà á bordo y comensà à fé contes. Es vespre no pogué dormí, y l' ondemà dematí cercà sa fabrica de jòyes més acreditada y se presentà al señó, amb so diamant per si ley volía comprá.

—¿Quant ne demanau? (digné aquest.)

—¿Quant m' en donau? (preguntà es patrò.)

—Jo vos ne don, vint mil franchs.

—No m' bastan. En vuy trenta mil.

—Vos ne don vintidos mil... Reflexionau que si jo l' compr es per ferhí negòci. Jo no vos puch doná lo que val.

—¿Y qu' es que val?

—¡Ah! axò es mal de calculá. Sempre es segú que val els trenta mil que n' demanau; però ningú los vos donará.

—Jo no vuy tení paraula de rey. Que no sia ni sa méua ni sa vostra. Xapamhó. Donaumèn vinticinç mil, y preniu es diamat.

—Estám corrents.

Quinze dies després es patrò arribava à Mallorca.

—Hem de conversá de menudes (digué à sa séua dòna totduna d' entrà à dins ca-séua.)

—¿Que tens res de nou?

—No t' retgirs. Avuy es dissapte. Digués: ¿es venguda ja à captá aquella jaya que sòl vení?

—Fa tres setmanes que no l' he vista.

—Vesla à cercá ara totduna y que venga.

—Jo no sé ahont viu.

—Demanau.

—Però, contèm: ¿y perqu' es ara aquesta pressa?

—Aquella pedra era un diamant. M' en han donat pròp de cinch mil duros.

—¡Jesus Sant Antoni! ¡Beneit sia Deu! Ara mateix heý envihi na Juan' Ayna.

—Qui hey envía no hey vá. Pòt sa manteta y tú mateixa has d' aná à cercarla. Aquests doblés no son nostros. Ella es una pòbre y si hagués sabut que donava un diamant no l' hauría donat tan fàcilment. Digalí lo que passa, que venga totduna, y que visca com una señora, qu' estiga axí com demana sa séua ascendència, y que no li manch rés els quatre dies que té de vida.

Sa patrona se posà sa manteta. Sortí depressa. Demaná à ses veynades per ella. Li digueren que creyan qu' estava devés Son Barrí, ó á ses Corralasses. Hey va aná totduna y va sebre que feya tres setmanes que l' havían duyta malalta al Hospital. Corregué allà; preguntà per ella y li digueren que si la volia veure la trobaría estesa dins sa capella des Camp Roig.

Figurauvos ara, quina seria sa pena d' aquella bona persona quant entrant la vé mòrta dins un pòbre baul, fent aquella mitja riaya que sòl fé el que se mòr en gracia de Deu. Resà un Pare-nostro per la séua ánima. Corregué à contarhó tot à son inarít; y per encarrech d' aquest tornà à l' Hospital à parlá amb el Prió.

—Señor Prió, (digué.) Demà mateix si pòt essè, vuy que fassa cantá un ofici de mòrt per la pòbre veyeta qu' està de còs present dins el Camp Roig.

—¿De quin preu el voleu, patrona?

—¿De quin preu? De lo milló. Se figur que l' vuy còm si l' cantassen per sa marquesa més alta de barret.

—¿Que voleu dotze atxes?

—Ó vintiquatre.

—¿Qu' ha d' essè cantat ó amb música?

—Amb tota orquesta.

—¿Qu' hey voleu moltes misses?

—Mil y cinchcentes.

—¿Y s' entèrro?

—Amb creu alsada y amb tota la comunitat. Ja que sa jaya essent rica visqué sempre pòbre com Jesucrist, encara que per ignorancia séua, al manco sia honrada de mòrt com una santa.

—Está molt bé. Quedareu servida.

A l' ofici que fench solemníssim hey assistiren per curiositat els empleats del Hospital, y ningú més. Es patrò y sa pa-

trona hey eran amb sa fiya vestíts de negre. Sa nina duya unes arracades de dòl que li havía comprades sa mare perque se recordás sempre de sa bona jaya à ne qui havía feta caritat.

PEP D' AUBENA.

13 DE NOVEMBRE

PONCELLES DE DOL PER LA CORONA D' UNA MORTA

I.

La bona nit me donares
Sense dòl, ni mal, ni enutx;
Y pensant que la Sòn era,
Fonch la Mòrt qui t' tanca els ulls.

Plasentera me parlaves,
Jò t' escoltava de gust,
La téua boca sonreya....
Y eras mòrta als sis minuts.

¡Quins sis minuts de martiri
Dins mos brassos! ¡Ay! Ningú
Senti may la triste coua
Qu' aquells sis minuts m' han duyts.

La bona nit me donares...
Llargà n' es per mí y seus llum;
Que l' Sòl de la méua vida
No l' he tornat veure pús.

II.

¡Novembre! Farest Novembre,
Més de vents y temporals;
Tú, mil llàgrimes arranques
Cad' any à mon còr nafat.

Torres de núbols s' axecan
Allà endins, demunt la mar;
Y d' altres en creu s' hi aplegan
Que pòrtan vergues de llamp.

De sopte s' alsa l' oratge
Qu' empenguent la tempestat
Arranca als arbres les fulles
Y en terra solada en fá

Y amb elles el fibló hey juga,
Fentne fantástichs pilars,
Que ròdan depressa y corren
Croixint tronchs y rampent rams.

Novembre, farest Novembre,
Més de anyoransa y de plant;
Tú me robares la espòsa
Qu' era un angel de bondat.

III.

Bé podeu provar copinyes;
Una amb l' altre may s' avè:
Sòls n' hi ha dues que s' avengan,
Y son les qu' aplega Deu.

Ses séues pintades mòstres.
Tenen el color mateix,
Y les séues canals fines
S' ajustan de lo més bé.

Aplegades fan la cambra
De la vida y l' amor séu,
Y de nacre l' engalanan
De coral y fil d' argent.

Cambra d' amor y misteri
Qu' amagada la mar té,
Ahont may entran les mirades
Ni del hòme, ni del peix.

Dins ella hi nodreixen pèrles,
Pèrles de gran valiment,
Qu' esperan lluhir un dia
Dalt les corones d' els reys.

Més vé el jorn de la tormenta;
Les ones axeca el vent,
Y comòu les dures penyes
La furia de llurs rompents.

Al sentirla les copinyes
Amb fòrsa s' abrassan, més
La maror les arrabassa
Y desfà son palau bell.

Les desclòu y les separa,
Llurs pèrles llansa en els fons;
Y aquell amor y armonia
Ténen el fi més funest.

Rodant per demunt la platja,
Entre l' arena y l' alguer,
Una de l' altre allunyantse
No s' tornan veure may més.

La maró es la Mòrt funesta,
Qu' allunya als qui s' aman bé;
Les copinyes els espòsos,
Les pèrles els fillets séus.

PEP D' AUBEÑA.

SES VISIONS DE MADÒ PAULA.

(Dedicades à totes aquelles persones tocades de l'ungla.)

Quant jo era molt petit me recòrt havè conegut una dòna qu' encara com que la veja. Era una viuda sense infants; de s' edat de tres quarts parts d' un sigle; sa séua estatura no arribava à mitjana; de coló moreno y mostatzuda; un poch sorda y parlava de cap de nàs. Feya de beata; y no deyan cap oració ni oferiment demunt sa tròna, qu' ella no fés d' apuntadò al capellà anantli sempre dues paraules endevant, perque tot heu sabia de memòria. No la conexian per altre nòm que per Madò Paula. Si voliau sebre qui estramonciavan, ó qui era es mòrt qu' es cotxo s' en duya al Cementèri, ó d' hont havia sortit aquell infant que duyan à batià, no teniau més que preguntarley à ella y vos treya d' apuros; puis sabia tot quant se passava p' es pòble.

Apesar de tot axò, Madò Paula tenia molta devoció à la Santa Veritat; y may l' atrapavan en cap mentida. Vat' aquí perque quant ella deya una paraula, tothom la creya à cègues com si fos un oracle; per aqueix motiu es també que

noltros porèm creure (axí com mos darà la gana, una visió que tengué, que segons me contaren, va essè axí com segueix:

Un dia horabaixa Madò Paula se senti tant sencilla y mustia, que pareixia anava à agafarli mal de cò. Pensant si seria la causa s' havè dinat primet, s' en anava à posà miques en el bisbe; però li agafà torn de cap y s' en anà en es llit.

Encara no hey va essè quant com mitx despèrta, mitx dormida, va veure lo que vos vaitx à contà.

Li aparequé qu' es trobava com dins una espècie de còva per devall tèrra; ahont s' hi sentian uns crits espantosos y un rendu que xordava. Quant ella arribà, acabavan de compòndre un espècie de tròno p' el principal d' aquell llòch; (que crech que tots ja endevinariau ahont era; però perque ningú s' equivoc, diré qu' era l' infèrn.)

Aquella pobre dòna tota assustada, demanà à un dimòni (que pareixia es més ximple) quin era sa festa qu' havian de fé aquell dia suposat que veyà tant de barullo.

—No es festa, (respongué aquell dimòni); lo qu' es, qu' avuy hey ha sessió mensual, y, si no l' has vista may, escoltalet qu' està molt bé.

Madò Paula se posà tota retjirada derrera sa pòrta, y al cap d' una estona sortí un fantasma horrible; amb una fesomia espantosa y faresta, y una cara que diriam de pòchs amichs. S' assegué demunt aquell tròno y amb axò conegué Madò Paula qu' aquell dimòni era es president del infèrn.

Totduna qu' estigué assegut s' hi presentaren una infinidat de dependents séus à darli conta d' els séus trabays al mitx del mon; y d' els fruyts qu' havian trèt d' ells.

Aquí s' hi presentà un dimòni que pareixia molt determinat, y digué:

—Jo he estat tot es mes, sense deixà un instant, tentant sempre à un hermità amb un pensament de vanagloria, y à la fi es caygut.

—¡¡Bravo!! (va dí aquell dimòni que feya de president.)

A lo que tots contestaren amb un esplet de mansballetes, que feren un rendu espantós.

Quant tots hagueren donat conta al séu principal d' els trabays duys à cap en tot aquell mes, se presentà un dimòni molt gròs y que pareixia que no ls hi empatavan, y digué:

—Jo he perdut dos minuts de temps tentant de pas à un lladre perque no tornás lo robat, y d' aquesta manera vengué à fermós compaña.

Aquí aquell dimòni president alsantsè de puntes, fet una fèra rabiosa, digué:

—¿Quantes vegades t' he dit à tú y als altres, qu' es feyna perduda tentà à cap lladre? ¿no tens present lo qu' es un homo quant se fa d' aquests? ¿has vist may havè de desfè cap llit de dins sa sala d' els lladres, viscan molt, viscan

poch, vajan al sermó ó deixin d' anarhi lo que veym cada dia (y amb gran sentiment nostro) d' altres viciosos? Sía sa derrera vegada, que ningú de vltros se torn atreví à tentà cap lladre perque se converteisca; altres llochs son mes necessaris. En tot el méu llarch reynat (seguí diguent aquell principal) no vénen à un, per cada cinchcents mil, els lladres que s' arrepenteixan y se salvan; perque encara que fassan crisis amb aquest vici, no se curan del tot; no tornan lo robat y es fé tot lo demés, es feyna perduda. Mirau si los tenim segús à n' aquests, (y vos ho dich perque tant sòls no los vos mireu) que lladre ó condemnat, son dos sinònims que vòlen dí una mateixa còsa.

Aquí Madò Paula prengué tal susto, que rebentà amb una subó que, no era de dí; y sa fredó la despertà à poch, à pòch, del bati-cò que tenia; però amb un horror tan gran à n' aquest malanat vici, que si avegades filava per altri (com succehia sovint) aplegava totes ses borres, les posava dins un papé y junt amb ses fuades de fil, les entregava à son dueño.

Vat' aquí una de ses visions de Madò Paula; convendria que molts, la tenguessen present. Tots els vicis son mals; no hey ha cap dupte que de tots, se vol un gran esfòrs per sortirne, però de dins sa lledronia es (casi moralment) impossible; perqu' axò de tornà lo robat amb tots els séus interessos, dañs y perjudicis, vé molt còsta per amunt; y compònen un llaberint per tot lo redé d' un lladre que no tròba portell per podè sortí ni escapà.

Per axò convé està molt alèrta y manà sa carrera ben neta, y si qualque vegada á qualcú li venguessen pensaments de tocà lo que no s' séu, que fassa un esfòrs per no passà envant, y si es pensament segueix molestantli el se farà fogí de tot si se fa una coca à n' es cap, de ses visions de Madò Paula.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Agrahím el folleto sobre 'equinotació de claus de música que mos envia el séu autor M.

Aquest llibret té dos mèrits, un el de tractà sa questió d' una manera completa que honra à s' autó y s' altre el de fé referència à una de ses figures més elevades y apreciables d' es nòstro país.

***

Desitjosos de complaure à un compañero donám conta de que 'l setmanari que sortia à Madrit baix des títol *La Voz pública* s' ha refús amb so nòm de *El Oriente*.

Li desitjám fòrsa de suscriptós si segueix p' es camí de sa veritat, justícia,

bona fe, y demés condicions que reclama un periòdich per essè bô, lo qual no duptám qu' heu farà p' els informes que en tenim.

***

¿Heu passat p' es Pes de sa Paya?

¿Heu vist aquell parey de pareys de regadores d' aygo que surten de sa font pública y que corre p' els carrés del Temple y de sa Calatrava fins à mar?

¿Y qu' hey trobau en axò?

Veurèm ara si s' estiu qui vé mos farà falta aquesta aygo perduda miserablement.

¿Y sa canalisació de Ciutat? ¿Encara va per tan males aygos còm anava?

¿Encara vòlen retirà sa font de la vila perque du pòca aygo... (Axí heu diuen, maldeument ella don pròves de lo contrari,) y aprofità unes altres aygos qu' encara no coneixèm tant còm ses d' aquella font.

¡Ay, Señor! ¡Quin día será aquell que aclararèm es bòn camí!

***

S' aygo sobrant de la síquia de la Ciutat que surt p' es nivell à devés Son Ripoll, y li estreñí per ran des camí de Valldemosa fins empalmarsè amb so torrent de Bárbara, va arrancà ja fa temps, un pontèt, devant can Ravell, qui dona comunicació molt dirècta y avinent à n' els vecins de Son Sardina amb sos de Establiments. Algunes diligències s' han fèt, però no han valgut de res, es pontèt està esbucat y aquell vecindari mal servit.

Si alguna autoritat volgués interessar-sí ley apreciarían molt.

Axí mos ho diuen de Son Sardina.

***

El señó Pieras, homo d' empresa y de capitals, ha ensatat sa pòsta de sa llum elèctrica. Encara ni s' Ajuntament ni cap establiment públich ha tractat de utilisá tan bona llum y ell ja l' empra à ca-séua y en els séus establiments.

Bé p' el señó Pieras y p' el señó Homs que ley ha arreglada.

***

¿Que teniu ganes de fumá?

¿Sí? Ydò posau sa boca demunt sa xemeneya d' una jarrería, perque lo qu' es tabach... no n' hi ha de cap casta.

Es temps que corrèm es milló per beure aygo fresca que per engolí fum. ¿Que diriau en que pensava ara? Amb so cá de s' hortolá que no rohega ni deixá rohega.

***

Ara que comensavem à cobrá ánimos, y que creyam es *Cólera* badayant y mòrt de fret s' es entregat dins París y ha dit «Jò som aquí.» Ses rareses des *Cólera* d' enguañy mos fan pensá molt.

Deu mos n' alliber aquest estiu que vé.

LAS ESTAGIONS.

(IMITACIÓ DE BECQUER.)

Brota dins la dolça primavera
Altre vòlta la ròsa en el rosé:
Més una unsa que 'm deu un tal Don Pere
Pús may recobraré.

Retornará s' estiu altre vegada,
De nou à sa Portella nadarèm,
Més una creu de pèrles mo t prehuada
No tornarà à veurèm.

Tornarán de l' hivèrn les nigulades,
Sa Riera sens dupte correrà;
Però no tornarán quatre flassades
Que 'm varen manllevà.

Ses capes de los arbres despujades
De fuyes altre pich se vestirán
Més les còses qu' à mi 'n foren.. saupades
Eixes no tornarán.

UN PATRÓ.

PENSAMENTS.

De moltes còses convé més tenirne talent que estarnè farts.

Abans de creure es mal que vos con-
tan d' un altre, mirau si el qui vos ho
diu està barayat amb ell; perque en
aquest cas, es molt fàcil que sa séua llen-
go sia com els vidres d' augment.

Ses riqueses, sa ciència y els honors,
pòden distingí ó doná tal ó qual impor-
tancia à una persona; però no bastarán
jamay per ferlò un homo de bé.

Quant mes sòlida es sa sabiduría,
ménos barayada està amb s' humildat.

Una de ses còses més ridícoles del
mon, es: tractá de arreglá els altres,
sense pensá en arretglarsè à sí mateixos.

Molt pòden els conseys, ses amonesta-
cions y els cástichs; però quedan molt
enrera per podè tant còm s' ecsemples.

Uns d' els recòrts mes amarchs y que
més mals ratos donan, es: havè perse-
guít s' innocència.

MESTRE GRINOS.

EPIGRAMA.

Un pagès una vegada
Cayguent molt de mal se fé,
Y per curarló totduna
El dugueren à un barbè.
—Qu' es estat devés ses *vertebres*
(Digué aquest paupantli es còll.)
Y ell contestá ab veu penosa:
—No señó; devés es Mòll.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses cartes duen sello.*

SEMBLANSES.—1. *En que pega.*
2. *En que té barba.*
3. *En que fá y desfá.*
4. *En que devegadas treuan ròses.*

XARADA.....—*Pa-tró.*
CAVILACIÓ.....—*Monjo.*
FUGA.....—*En jõe si prens per tú
les glòses que cant fas mal
jo crítich en general
no tract' enutjá ningu.*

ENDEVINAYA.—*Es fatcò.*

GEROGLIFICH.

d' Ana à

KÉ

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un caragòl à un borratxo?
2. ¿Y una lliura de tabach avuy en dia à una unsa d' òr?
3. ¿Y una *cajetilla* de xigarrillos à un bandetjat?
4. ¿Y L' IGNORANCIA à n' es dilluns?

XARADA

Sa *segona* es una lletra;
sa *primera* un animal;
y sa *segona* y *tercera*
una còsa amb mánech llarch;
es tot á dins ses Iglèsies
sempre, sempre es sòl trobá.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo més necessari per devallá una escala?

CAVILACIÓ.

RUNDA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

N. M.r.. b.ll. y b.t.
y t. c.m.s d. p.r.d..
y s. m.r. q. l. d..
M.r.. b.ll. s. j.t.

UNA FADRINA CASADA.

ENDEVINAYA.

Tench sa boca negre, negre,
Y sa panxa encara més;
No 's sortida L' IGNORANCIA
Y jò lo que diu ja 'u sé.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)